

der i medfør af § 134 ydes til nyopførte een- og to-familiehuse efter regler, der svarer til bl. kapitel VIII a.

Til § 107.

Bestemmelsen svarer til bl. § 4, idet man dog har udeladt de mere administrativt prægede bestemmelser om, hvorledes begæring om vurdering skal udformes. Reglen om, at statslån til nybyggeri kan fastsættes på grundlag af en stempelvurdering, har (bortset fra lån i medfør af bl. kapitel VIII a) kun været anvendt i ganske få tilfælde i overensstemmelse med de retningslinier, der blev angivet i bemærkningerne til forslaget til lov om byggeri med offentlig støtte af 30. april 1946, hvor det hedder:

„Man formener, at adgangen til at lægge værdien til grund for statslånets fastsættelse, kun bør benyttes i tilfælde, hvor der er formodning om, at der fra byggeforetagendets side er sket misbrug, f. eks. aflæggelse af urigtigt byggeregnskab, medens værdien ikke bør lægges til grund, fordi der er indtrådt et prisfald efter lånetilsagnets meddelelse.“

Til § 108.

Stk. 1, 1.—3. pkt. svarer til bl. § 5, stk. 1.

Reglen i 4. pkt., der giver indenrigs- og boligministeren ret til at betragte kommunegaranti som ikke meddelt, hvis garantien er gjort betinget af vilkår, som må anses at være i modstrid med lovens formål, er ny, men i overensstemmelse med hidtidig praksis.

En kommunalbestyrelse kan i almindelighed stille de betingelser, som den finder passende, når blot disse betingelser ikke fordyrer byggeriet eller indebærer muligheder for en sådan fordyrelse. I tilfælde, hvor man har måttet befrygte, at betingelserne kunne medføre, at byggeriets økonomi ikke blev tilstrækkeligt varetaget, har man nægtet at godkende garantien med den virkning, at statslånet blev beregnet, som om garanti ikke var meddelt.

Ministeriet har f. eks. bragt denne regel i anvendelse, hvor en kommune som betingelse for at garantere for statslånet krævede, at byggearbejderne skulle forbeholdes indenbys håndværksmestre eller leverancerne ske fra indenbys leverandører, idet denne begrænsning i de tilbudsgivendes kreds vil kunne medføre, at bygherren ikke vil kunne acceptere det billigste tilbud, nemlig såfremt dette fremkommer fra en udenbys mester eller leverandør.

Ministeriet har hidtil tilladt, at kommunegaranti blev betinget af, at ejendommens lejligheder kun blev udlejet til personer, der havde haft mindst 2 års bopæl i vedkommende kommune, idet denne regel svarer til den praksis, der udøves af boligvisnings-

udvalg landet over. Da boligvisningsudvalgene ifølge forslaget § 214 ikke skal kunne stille krav om en vis tids bopæl i kommunen for at godkende en boligsøgende til en lejlighed, vil man fremtidig heller ikke acceptere en således betinget garanti. Selv om kommunen ved at garantere for statslån påtager sig en økonomisk forpligtelse, som det eventuelt kan komme til at påhvile kommunens beboere at udrede gennem skatterne, vil man dog mene, at den enkelte borgers interesse i at kunne skaffe sig en bolig bør gå forud for kommunens økonomiske interesse.

Reglen i stk. 2, hvorefter indenrigs- og boligministeren kan tilsidesætte et amtsråds afgørelse om, at en sognekommune ikke må påtage sig garanti for statslån, svarer til bl. § 12, stk. 2. Bestemmelsen har hidtil kun været gældende for det sociale byggeri, men foreslås udvidet til at omfatte alle former for byggeri, idet man ikke mener, at det er rimeligt på dette område at gøre forskel på de forskellige former for byggeri.

Sædvanligvis vil ministeriet acceptere amtsrådets afgørelse, og man er da også hidtil kun een gang gået imod et amtsråds beslutning.

Til § 109.

Bestemmelserne i stk. 1 svarer til bl. § 5, stk. 2, idet man dog har søgt at klargøre reglerne.

Reglen i stk. 2 om fordeling mellem hovedstadskommunerne af tab på garantiforpligtelser svarer til reglerne i de forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen (vedrørende hovedstadsområdet), som er blevet fremsat i folketinget af den tidligere indenrigs- og boligminister, senest den 28. oktober 1952. Dette forslag blev ikke vedtaget forinden rigsdagssamlingens ophør.

Hovedstadsområdet må boligforsyningsmæssigt ses som en helhed; og da de centralt beliggende hovedstadskommuner efterhånden er så godt som udbyggede, rammer de økonomiske forpligtelser i forbindelse med nybyggeriet navnlig de fjernere liggende og svagere udbyggede omegnskommuner, som fremskaffer størstedelen af nybyggeriets lejligheder, som også skal tjene til løsning af de centralt beliggende kommuners boligproblemer. Udbygningen af de fjernere beliggende kommuner vil næppe fuldt ud medføre en tilsvarende forbedring af skatteevnen i disse kommuner, bl. a. fordi udbygningen af erhvervsvirksomheder ikke sker i samme takt som udbygningen af beboelsejendomme.

I forslaget § 114, stk. 2, er foreslået en tilsvarende regel om fordeling mellem hovedstadskommunerne af de tilskud, der af disse ydes til socialfilan-